28/12/2018

Ο αφανισμός της χριστιανικής μειονότητας στο Ιράκ

/ Γνώμες

Μετά την εισβολή υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ το 2003, ο χριστιανικός πληθυσμός μειώθηκε από 1,5 εκατομμύριο σε περίπου 250.000 – μείωση κατά 85%.

Μέσα σε αυτά τα 15 χρόνια οι χριστιανοί έχουν πέσει θύματα απαγωγής, υποδούλωσης, βιασμών, σφαγών – και μερικές φορές σταυρώσεων. Κάθε 40 μέρες καταστρέφεται μια εκκλησία ή ένα μοναστήρι κατά μέσο όρο, δήλωσε ο αρχιεπίσκοπος.

Αν και επικρατεί η άποψη ότι το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ) ήταν η πηγή της δίωξης, μετά την υποχώρηση της τρομοκρατικής ομάδας από το Ιράκ, η κατάσταση για τους χριστιανούς έχει βελτιωθεί ελάχιστα. Όπως είπε ο αρχιεπίσκοπος, οι χριστιανοί συνεχίζουν να υποφέρουν από «συστηματική βία» με σκοπό να «καταστρέψει τη γλώσσα τους, να χωρίσει τις οικογένειές τους και να τους διώξει από το Ιράκ».

Σύμφωνα με την έκθεση «World Watch List 2018», οι χριστιανοί στο Ιράκ –το όγδοο χειρότερο έθνος στο κόσμο για να βρίσκονται Χριστιανοί– βιώνουν «ακραίες διώξεις», και όχι μόνο από «εξτρεμιστές».

Παρ' όλο που «βίαιες θρησκευτικές ομάδες» (όπως το Ισλαμικό Κράτος) είναι «πολύ έντονα» υπεύθυνες, δύο άλλες κοινωνικές τάξεις που σπάνια συνδέονται με τη δίωξη των χριστιανών στο Ιράκ είναι επίσης «πολύ έντονα» υπεύθυνες, αναφέρει η έκθεση: 1) «Κυβερνητικοί υπάλληλοι σε οποιοδήποτε επίπεδο, από τοπικό σε εθνικό», και 2) «Μη χριστιανοί θρησκευτικοί ηγέτες σε οποιοδήποτε επίπεδο, από τοπικό σε εθνικό». Ακόμη, άλλες τρεις κοινωνικές ομάδες –«Ηγέτες εθνικών ομάδων», «Απλοί πολίτες (άνθρωποι από το ευρύ κοινό), συμπεριλαμβανομένων των όχλων» και «Πολιτικά κόμματα σε οποιοδήποτε επίπεδο, από τοπικό σε εθνικό»– είναι εξίσου «έντονα» υπεύθυνες για τις διώξεις χριστιανών στο Ιράκ. Με άλλα λόγια, ουσιαστικά ευθύνονται όλοι.

Η έκθεση αναλύει:

«Βίαιες θρησκευτικές ομάδες όπως το Ισλαμικό Κράτος και άλλοι ακραίοι ακτιβιστές είναι γνωστοί για τη στοχοποίηση κατά χριστιανών και άλλων θρησκευτικών μειονοτήτων μέσω απαγωγών και δολοφονιών. Άλλη πηγή διώξεων αποτελούν οι ισλαμιστές ηγέτες σε οποιοδήποτε επίπεδο, κυρίως με τη μορφή ομιλιών μίσους στα τζαμιά. Κυβερνητικοί αξιωματούχοι σε όλα τα επίπεδα αναφέρθηκε ότι απειλούν τους χριστιανούς και τους… ενθαρρύνουν να μεταναστεύσουν. Επίσης, απλοί πολίτες στον Βορρά έχουν κάνει δηλώσεις δημόσια, διερωτώμενοι γιατί οι χριστιανοί εξακολουθούν να βρίσκονται στο Ιράκ».

Πολλοί τοπικοί χριστιανοί ηγέτες επιβεβαιώνουν αυτά τα ευρήματα. Σύμφωνα με τον Σύρο ορθόδοξο επίσκοπο George Saliba, «Αυτό που συμβαίνει στο Ιράκ είναι παράξενο, αλλά είναι φυσιολογικό για τους μουσουλμάνους, γιατί ποτέ δεν έχουν φερθεί καλά στους χριστιανούς και πάντα είχαν προσβλητική και συκοφαντική στάση απέναντί τους… Κάποτε συνυπήρχαμε με τους μουσουλμάνους, αλλά έπειτα έδειξαν τα δόντια τους… [Δεν] έχουν το δικαίωμα να μπαίνουν σε σπίτια, να κλέβουν και να επιτίθενται στην τιμή των χριστιανών. Οι περισσότεροι μουσουλμάνοι το κάνουν. Οι Οθωμανοί μας σκότωσαν, και μετά από αυτό, τα κυρίαρχα κράτη κατανόησαν τις συνθήκες αλλά πάντα έδιναν το πλεονέκτημα στους μουσουλμάνους. Το Ισλάμ δεν άλλαξε ποτέ».

Ο Douglas al-Bazi, ιρακινός καθολικός ιερέας από το Ερμπίλ που ακόμα φέρει τα σημάδια από τα βασανιστήρια που υπέστη πριν από εννέα χρόνια, έκανε την ίδια παρατήρηση: «Είμαι περήφανος που είμαι Ιρακινός, αγαπώ την χώρα μου. Αλλά η

χώρα μου δεν είναι υπερήφανη που είμαι μέλος της. Αυτό που βιώνει ο λαός μου [οι χριστιανοί] δεν είναι τίποτα άλλο παρά γενοκτονία. Σας εκλιπαρώ: Μην το αποκαλείτε διαμάχη. Είναι γενοκτονία... Όταν το Ισλάμ βρίσκεται ανάμεσά σας, η κατάσταση ενδεχομένως να μοιάζει αποδεκτή. Αλλά όταν κάποιος ζει ανάμεσα σε μουσουλμάνους [ως μειονότητα], τα πάντα γίνονται αδύνατα... Ξυπνήστε!

»Ο καρκίνος βρίσκεται στην πόρτα σας. Θα σας καταστρέψουν. Εμείς, οι χριστιανοί της Μέσης Ανατολής είμαστε η μόνη ομάδα που έχει δει το πρόσωπο του κακού: το Ισλάμ».

Η ιρακινή κυβέρνηση είναι συνεργός –όταν δεν συμμετέχει ενεργά– στις διώξεις. Όπως εξήγησε ένας χριστιανός σε ερώτηση γιατί οι χριστιανοί δεν στρέφονται στις κυβερνητικές Αρχές για προστασία, «Η επικοινωνία με τις Αρχές μάς αναγκάζει να αυτοπροσδιοριζόμαστε [ως Χριστιανοί] και δεν ξέρουμε κατά πόσο αυτοί οι που μας απειλούν δεν είναι οι ίδιοι άνθρωποι στα κυβερνητικά γραφεία που υποτίθεται ότι πρέπει να μας προστατεύουν».

Όταν χριστιανοί παίρνουν το ρίσκο να επικοινωνήσουν με τις τοπικές Αρχές, η αστυνομία μερικές φορές τους επιπλήττει με σχόλια όπως «δεν θα έπρεπε να βρίσκεστε στο Ιράκ γιατί είναι μουσουλμανικό έδαφος».

Η ιρακινή κυβέρνηση έχει βοηθήσει στην ενθάρρυνση τέτοιων αντιχριστιανικών συναισθημάτων. Στα τέλη του 2015, για παράδειγμα, πέρασε νόμο που υποχρέωνε νομικά τα παιδιά χριστιανών και άλλων μη μουσουλμάνων να γίνουν μουσουλμάνοι αν οι πατέρες τους ασπάζονταν το Ισλάμ ή αν οι χριστιανές μητέρες τους παντρεύονταν μουσουλμάνο.

Τα σχολικά προγράμματα που υποστηρίζονται από την κυβέρνηση παρουσιάζουν τους αυτόχθονες χριστιανούς ως ανεπιθύμητους «ξένους», αν και το Ιράκ ήταν χριστιανικό για αιώνες πριν κατακτηθεί από τους μουσουλμάνους τον 7ο αιώνα. Όπως εξήγησε ένας χριστιανός πολιτικός στο υπουργείο Παιδείας του Ιράκ:

«Δεν υπάρχει σχεδόν τίποτε για εμάς [τους χριστιανούς] στα βιβλία Ιστορίας, και ό,τι υπάρχει είναι εντελώς λάθος. Δεν υπάρχει αναφορά στην ύπαρξή μας εδώ πριν από το Ισλάμ. Οι μόνοι χριστιανοί που αναφέρονται είναι από τη Δύση. Πολλοί Ιρακινοί πιστεύουν πως μετακομίσαμε εδώ. Από τη Δύση. Πως είμαστε επισκέπτες σε αυτήν τη χώρα».

«Αν τα παιδιά [χριστιανοί] πουν πως πιστεύουν στον Χριστό» στο σχολείο, σημειώνει μια αναφορά, «αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση και ξυλοδαρμό από τους δασκάλους τους».

Υποστηρίζεται ότι η ιρακινή κυβέρνηση προσλαμβάνει και δίνει το λόγο σε ακραίους κληρικούς, των οποίων οι διδασκαλίες είναι σχεδόν όμοιες με εκείνες του Ισλαμικού Κράτους. Ο Μεγάλος Αγιατολάχ Αχμάντ αλ-Μπαγκντάντι, για παράδειγμα, ένας από τους κορυφαίους σιίτες κληρικούς, εξήγησε κατά τη διάρκεια μιας τηλεοπτικής συνέντευξης τη θέση των μη μουσουλμάνων που ζουν υπό τη μουσουλμανική κυριαρχία:

«Αν είναι άνθρωποι της Βίβλου [Εβραίοι και Χριστιανοί] απαιτούμε να πληρώνουν jizya [φόρος για τους μη Μουσουλμάνους] – και αν αρνηθούν, τους πολεμάμε. Αυτό αν είναι χριστιανοί. Έχουν τρεις επιλογές: είτε να ασπαστούν το Ισλάμ, ή, αν αρνηθούν και επιθυμούν να παραμείνουν χριστιανοί, πληρώνουν jizya. Αν αρνηθούν και πάλι, τότε τους πολεμάμε, απαγάγουμε τις γυναίκες τους και καταστρέφουμε τις εκκλησίες τους. Αυτό είναι το Ισλάμ!… Αυτός είναι ο κόσμος του Αλλάχ!».

Έχοντας υπόψη πως στους μουσουλμάνους στο Ιράκ γίνεται πλύση εγκεφάλου με τέτοιες ρητορείες κατά των χριστιανών από μικρή ηλικία –ξεκινώντας στα σχολεία και συνεχίζοντας στα τζαμιά–, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός πως πολλοί μουσουλμάνοι στρέφονται κατά των χριστιανών τους γειτόνων σε κάθε ευκαιρία.

Σε ένα βίντεο, για παράδειγμα, μια οικογένεια χριστιανών από το Ιράκ εξιστορεί πώς δολοφονήθηκαν τα μικρά παιδιά τους – κάηκαν ζωντανά «απλώς επειδή φορούσαν το σταυρό». Η μητέρα εξήγησε πως το «Ισλαμικό Κράτος» που επιτέθηκε και δολοφόνησε τα παιδιά της ήταν οι μουσουλμάνοι γείτονές τους, με τους οποίους έτρωγαν, γελούσαν, και στους οποίους παρείχαν ακόμη εκπαιδευτικές και ιατρικές υπηρεσίες, αλλά στράφηκαν εναντίον τους.

Όταν ερωτήθηκε ποιος ακριβώς απειλούσε και ωθούσε τους χριστιανούς εκτός της Μοσούλης, ένας ακόμη Χριστιανός πρόσφυγας είπε: «Φύγαμε από τη Μοσούλη επειδή το Ισλαμικό Κράτος ήρθε στην πόλη. Οι σουνίτες μουσουλμάνοι της Μοσούλης αγκάλιασαν το ΙΚ και οδήγησαν τους χριστιανούς έξω από την πόλη. Όταν το ΙΚ εισήλθε στη Μοσούλη, ο λαός το υποδέχτηκε με χαρά και έδιωξε τους χριστιανούς… Οι άνθρωποι που υποδέχτηκαν το ΙΚ, οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί μαζί μας… Ναι, οι γείτονές μου. Οι γείτονές μας και άλλοι άνθρωποι μας απείλησαν. Είπαν: "Φύγετε πριν σας πιάσει το ΙΚ". Τι σημαίνει αυτό; Πού να πηγαίναμε;… Οι χριστιανοί δεν έχουν καμία στήριξη στο Ιράκ. Όποιος ισχυρίζεται πως βοηθάει τους χριστιανούς λέει ψέματα. Ψέματα!».

Οι χριστιανοί στο Ιράκ βρίσκονται στα πρόθυρα της εξαφάνισης, λιγότερο λόγω του ΙΚ και περισσότερο επειδή σχεδόν κάθε στέλεχος της ιρακινής κοινωνίας έχει

στραφεί εναντίον τους.

«Αν αυτό δεν είναι γενοκτονία», λέει ο Χαλδαίος αρχιεπίσκοπος Habib Nafali στο τέλος της πρόσφατης συνέντευξης, «τότε τι είναι;».

Raymond Ibrahim
Distinguished Senior Fellow στο Ινστιτούτο Gatestone, και Judith Rosen Friedman Fellow στο Middle East Forum. Συγγραφέας του βιβλίου Sword and Scimitar, Fourteen Centuries of War between Islam and the West.

Πηγή: gatestoneinstitute.org